

Sygn. akt I C 3449/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący : Sędzia SR Joanna Łakomska - Grzelak

Protokolant : Justyna Umińska

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2019 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **B. M.**

o zapłatę

1. zasądza od B. M. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 1298,48 zł (tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt osiem złotych 48/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 1167,70 zł (tysiąc sto sześćdziesiąt siedem złotych 70/100) od dnia 14 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 130,78 zł (sto trzydzieści złotych 78/100) od dnia 14 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 278,96 zł (dwieście siedemdziesiąt osiem złotych 96/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie.

Sygn. akt I C 3449/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 sierpnia 2018 roku o zapłatę przeciwko B. M. skierowanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym (dalej (...)) do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 1475,20 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 1167,70 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 307,50 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu. Dochodzone roszczenie wynikało z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną za pośrednictwem formularza zamieszczonego na stronie internetowej (...) dniu 5 sierpnia 2018 roku o numerze 99986140016 roku i obejmowało niespłaconą należność główną oraz odsetki za opóźnienie w spłacie pożyczki w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie skapitalizowane za okres od dnia 5 października 2017 roku do dnia 23 lipca 2018 roku wyliczone na kwotę 307,50 złotych [pozew – k. 4-8].

W dniu 14 września 2018 roku Referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty w (...) [nakaz – k. 9].

W ustawowym terminie pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zgłaszając zarzut braku wymagalności roszczenia i podnosząc brak możliwości zweryfikowania roszczenia wniosła o oddalenie powództwa w całości [sprzeciw w (...) k. 11-14].

Wobec stwierdzenia skutecznego wniesienia sprzeciwu i utraty mocy przez wydany nakaz zapłaty sprawa została przekazana do tutejszego Sądu na podstawie art. 505³⁶ k.p.c. [postanowienie – k. 17].

Po przekazaniu sprawy braki pozwu zostały uzupełnione a powódka poparła powództwo w całości wskazując na dokonanie przez pozwaną rejestracji na stronie internetowej powódki i weryfikację jej profilu klienta poprzez wpłatę wymaganej opłaty rejestracyjnej, wypłatę szóstej pożyczki na kwotę 6000 złotych zawnioskowanej w dniu 5 sierpnia 2017 roku i kwoty 1500 złotych dobranej w dniu 7 sierpnia 2017 roku z terminem spłaty całości pożyczonej kwoty z prowizją w wysokości 1350 złotych do dnia 4 września 2017 roku oraz sposobu zarachowania wpłat dokonanych przez pozwaną w łącznej wysokości 7739,50 złotych [pisma – k. 22-24].

Pozwana nie ustosunkowała się do stanowiska powódki ani złożonych przez nią dokumentów, nie stawiała się na terminie rozprawy [protokół rozprawy – k. 59]

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 września 2012 roku pozwana B. M. dokonała rejestracji w systemie informatycznym V..pl prowadzonym dla (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przekazując dane wymagane przez Spółkę i dokonała przelewu na rachunek powódki kwoty 0,01 złotych wskazując w tytule przelewu „potwierdzam rejestrację i zgadzam się na umowę pożyczki V..pl nr (...)” [okoliczność przyznana, nadto potwierdzenie przelewu – k. 42].

Warunkiem uzyskania pierwszej i kolejnych pożyczek była jednorazowa rejestracja na stronie internetowej pożyczkodawcy i utworzenie profilu klienta, dokonanie przelewu potwierdzającego rejestrację i weryfikującego dane klienta oraz numer jego rachunku bankowego, złożenie wniosku o pożyczkę za pośrednictwem formularza zamieszczonego na stronie internetowej Spółki oraz pozytywna weryfikacja klienta. W dniu 5 sierpnia 2017 roku V..pl (...) z o.o. zawarła z pozwaną kolejną umowę pożyczki z limitem ogólnym 7500 zł i dokonała przelewu kwoty pożyczki w wysokości 6000 złotych na rachunek bankowy strony pozwanej. Pozostała kwota 1500 zł została pozwanej przelana w dniu 7 sierpnia 2017 roku. Zgodnie z umową całkowita kwota do spłaty z tytułu umowy pożyczki obciążająca pozwaną wyniosła 8850 złotych i składała się z kwoty pożyczki oraz z odsetek w wysokości 61,60 zł i prowizji w wysokości 1288,40 złotych. Termin zwrotu pożyczki wynosił 30 dni i upływał w dniu 4 września 2017 roku. RRso w dniu zawarcia umowy pożyczki wynosiło 649,10 %, a oprocentowanie zostało uwzględnione w kwocie do spłaty. Zgodnie z § 9 umowy za czas opóźnienia pożyczkodawca zastrzegł sobie możliwość naliczania odsetek w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. W terminie 14 dni od dnia zawarcia umowy pozwana miała prawo odstąpienia od umowy, a formularz odstąpienia stanowił załącznik do umowy. Zgodnie z § 2.13 umowy za dzień zawarcia umowy strony uznają dzień przekazania kwoty pożyczki na rachunek bankowy pożyczkobiorcy, przy czym pożyczkobiorca miał prawo pobrania kwot lub kwoty do wypłaty w ramach przyznanego mu limitu ogólnego w okresie trwania pożyczki (§ 2.7 umowy). Zgodnie z § 10 umowy pożyczkodawca uprawniony był do wnioskowania o przedłużenie okresu spłaty pożyczki przed upływem terminu jej spłaty, a warunkiem przedłużenia było uiszczenie opłaty za przedłużenie okresu spłaty, zaś opłata za przedłużenia o 30 dni wynosiła 13,30 % liczone od pozostałego do spłaty kapitału i obejmowała 0,82% odsetek i 12,48% prowizji i [okoliczności przyznane, nadto: umowa pożyczki z załącznikami – k. 34-39, potwierdzenia przelewu – k. 41 i k. 43, regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną w (...) sp. z o.o. – k. 44-44v].

Pozwana wniosła o przedłużenia okresu spłaty i uzyskała przedłużenie o 30 dni do 4 października 2017 roku [okoliczność przyznana – k. 23].

Powódka wystosowała do pozwanej wezwanie do zapłaty wskazując, iż na dzień 4 grudnia 2017 roku jej zobowiązania wobec Spółki wynoszą 5013,40 zł, w tym 166,40 odsetek za nieterminową płatność [okoliczność przyznana, nadto kopia wezwania – k. 40].

W okresie od 6 września 2017 roku do 6 lutego 2018 roku dokonała spłaty części zadłużenia z przedmiotowej pożyczki w łącznej wysokości 7739,50 złotych zarachowana na poczet prowizji w wysokości 1350 złotych, odsetek kapitałowych w wysokości 57,20 złotych i kapitału w wysokości 6332,30 złotych [okoliczność przyznana – k. 23].

Odsetki maksymalne za opóźnienie od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 1167,70 złotych za okres od 5 października 2017 roku do 23 lipca 2018 roku wyniosły 130,78 złotych [kalkulacja odsetek – k. 58].

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanego materiału dowodowego. Powódka wykazała poprzez złożenie potwierdzenia przelewu fakt zarejestrowania się przez pozwaną na stronie internetowej Spółki vivus.pl i opłacenia opłaty rejestracyjnej warunkującej uzyskanie pożyczki, zawarcie jednej z pożyczek z dnia 5 sierpnia 2017 roku i dokonanie przez Spółkę przelewu kwot 6000 zł i 1500 zł na konto pozwanej wskazane przy rejestracji.

Pozwana zakwestionowała wymagalność roszczenia. Wprawdzie w sprzeciwie wskazała, iż w całości nie zgadza się ze stanowiskiem powoda, a umowę nazwała „rzekomo zawartą”, ale jednocześnie przyznała, iż na etapie składania sprzeciwu nie jest w stanie zweryfikować zasadności dochodzonego roszczenia. W braku załączonych do pozwu wniesionego w (...) dokumentów stanowisko takie może być uzasadnione, ale po doręczeniu pozwanej odpisu pisma złożonego po przekazaniu sprawy wraz z kompletem załączników nie ustosunkowała się ona do zawartych w nich twierdzeń i objętych ich treścią okoliczności, co czyni je okolicznościami przyznanymi. Pozwana wraz z pismem otrzymała od sądu stosowane pouczenia.

Stosownie do przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W myśl art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę. Art. 232 k.p.c. dotyczy ciężaru dowodu w znaczeniu formalnym tj. kto powinien przedstawiać dowody, a art. 6 k.c. - ciężaru dowodzenia w znaczeniu materialnym tj. kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r., V CSK 129/05, LEX nr 200947). Pamiętać przy tym należy, że nie wymagają dowodzenia okoliczności przyznane przez stronę przeciwną, a za takie Sąd może uznać fakty objęte twierdzeniami strony, co do których strona przeciwna nie wypowiedziała się (art. 229 i 230 k.p.c.). Nadto Sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne) – art. 231 k.p.c..

Mając na uwadze te okoliczności, które są w sprawie przyznane początkowe twierdzenie pozwanej jakoby udzielenie pożyczki było „rzekome”, a roszczenie nie było wymagalne nie znajduje odbicia w rzeczywistości i sprzeczne jest z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Pozwana zarejestrowała się w systemie informatycznym powodowej spółki, dokonała opłaty rejestracyjnej w kwocie 0,01 zł, zawarła drogą elektroniczną umowę pożyczki z 5 sierpnia 2017 roku i otrzymała wnioskowane kwoty 6000 zł i 1500 zł od Spółki (...). Przelewy nie zostałyby wykonane bez wniosku pozwanej określającego wysokość i okres pożyczki. Trudno wszak uznać, że Spółka przelała swoje środki bez wniosku i umowy na dowolnie przez siebie oznaczoną kwotę i okres. Doświadczenie życiowe wskazuje, że gdyby miała miejsce taka właśnie sytuacja pozwana mając świadomość prawa do odstąpienia od rzekomej umowy skorzystałaby z niego i zwróciła przelaną kwotę bez jakichkolwiek kosztów. Tej okoliczności pozwana nie tylko nie udowodniła, ale nawet nie podniosła. Kwoty przelane na rachunek bankowy pozwanej były na tyle znaczne, by zauważyć zmianę w obrotach rachunku bankowego i podjąć ewentualne działania w celu wyjaśnienia sytuacji.

Umowa pożyczki była umową zawieraną na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2016 r. poz. 1528 z późn. zm.) oraz art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta (Dz.U.2014.827 z późn. zm.) stanowiącego, iż określenie użyte w ustawie oznaczają: umowa zawarta na odległość - umowę zawartą z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy włącznie.

Umowy zostały zawarte przez pozwaną mającą status konsumenta, a jej kontrahentem był przedsiębiorca, który w taki sposób zorganizował swoją działalność. Umowy zostały zawarte bez jednoczesnej obecności obu stron, przy

wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Przepisy dopuszczały zawarcie takiej umowy na odległość zgodnie z art. 2 ust. 4 ustawy dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. 144, poz. 1204, z późn. zm.²⁾) stanowiącym, iż świadczenie usług drogą elektroniczną w rozumieniu ustawy oznacza wykonanie usługi świadczonej bez jednoczesnej obecności stron (na odległość), poprzez przekaz danych na indywidualne żądanie usługobiorcy, przesyłanej i otrzymywanej za pomocą urządzeń do elektronicznego przetwarzania, włącznie z kompresją cyfrową, i przechowywania danych, która jest w całości nadawana, odbierana lub transmitowana za pomocą sieci telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne.

Wykorzystanie takiej formy zawarcia umowy tłumaczy brak podpisów stron na umowie. Oczywistym jest zatem, że pozwana zawarła umowę pożyczki kwoty 7500 złotych na warunkach wynikających ze złożonej indywidualnej umowy z 5 sierpnia 2017 roku.

Wprawdzie powódka wskazując sposób zarachowania wpłat pozwanej nie podała sposobu wyliczenia dodatkowych odsetek, ale kwotę tę uznać należało za przyznana podobnie jak inne okoliczności sprawy. Odsetki objęte umową mieściły się w kwocie 1350 zł nazywanej przez powódkę prowizją, ale zgodnie z umową Spółce należały się również odsetki za przedłużenie okresu spłaty o 30 dni. Tym samym wskazana okoliczność nie budzi uzasadnionych wątpliwości Sądu.

Powodowa Spółka wskazała kwotę zaległości, umowną stopę odsetek za opóźnienie oraz okres, za który dokonała ich kapitalizacji. Przeliczenie tych odsetek przy przyjęciu wskazanych w pozwie i późniejszym piśmie powódki parametrów dało kwotę 130,78 złotych, a nie 307,50 złotych. Jeśli skapitalizowane odsetki wyliczane były od zmiennej wysokości zadłużenia, a nie od ostatecznej wysokości zaległego kapitału to powódka winna jednoznacznie wskazać sposób ich wyliczenia, a zgodnie z zasadami rozkładu ciężaru dowodu zasadność tego wyliczenia wykazać, czemu nie podolała. Brak jakichkolwiek danych wyjściowych poza wysokością ostatecznie zaległego kapitału nie pozwala na weryfikację wyliczeń powódki, a tym samym trudno przyjąć by doszło do przyznania należnej wysokości skapitalizowanych odsetek.

Tym samym za okoliczność nieudowodnioną należało uznać dochodzoną wysokość skapitalizowanych odsetek ponad kwotę 130,78 złotych.

Pozwana nie podnosiła natomiast, a tym bardziej nie udowodniła zwrotu innej niż przyznana przez powódkę części przelanej jej pożyczki.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części, za wyjątkiem skapitalizowanych odsetek ponad kwotę 130,78 złotych.

W niniejszej sprawie strona powodowa dochodzi od pozwanej zapłaty z tytułu zawartej z nią umowy pożyczki.

Stosownie do art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Jak wskazano przy ocenie materiału dowodowego ustalić należało, że pozwana w dniu 5 sierpnia 2017 roku zawarła z powódką umowę pożyczki kwoty 7500 zł na 30 dni, z obowiązkiem zapłaty odsetek kapitałowych i prowizji w łącznej kwocie 1350 złotych oraz opłaty za przedłużenie okresu spłaty o dalsze 30 dni, a za opóźnienie w spłacie należały się pożyczkodawcy odsetki umowne w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Zaległy kapitał wyniósł 1167,70 złotych i pozwana nie wykazała dokonania jego spłaty.

Nie zostały natomiast udowodnione przez powódkę okoliczności mające uprawniać Spółkę do naliczenia odsetek skapitalizowanych w wysokości przekraczającej 130,78 złotych.

W konsekwencji powyższego, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki jedynie kwotę 1167,70 złotych tytułem zwrotu kapitału pożyczki oraz 130,78 zł tytułem odsetek maksymalnych za opóźnienie od tej kwoty skapitalizowanych za okres wskazany w pozwie. W pozostałym zakresie powództwo podlega oddaleniu.

O obowiązku zapłaty odsetek za opóźnienie od niezwróconej kwoty pożyczki Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c.. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W rozpatrywanej sprawie powód żądał zgodnie z treścią umowy odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ k.c. od daty wniesienia pozwu, a skoro odsetki zostały skapitalizowane jedynie do dnia 23 lipca 2018 roku żądanie to uznać należało za uzasadnione.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c.. Na koszty procesu poniesione przez powódkę złożyło się: 270 złotych wynagrodzenia występującego w sprawie pełnomocnika będącego adwokatem w stawce minimalnej, 17 złotych opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 30 złotych opłaty sądowej od pozwu. Powódka wygrała proces w 88 % i w takiej proporcji należy się jej zwrot kosztów procesu od pozwanej, a zatem zasądzeniu na rzecz powódki podlegała kwota 278,96 zł (317 złotych x 88 %).